

РЕШЕНИЕ

№ 2777

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2006** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на К. К. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ап. 1, чрез адв. Л. В. П. от АК- П. със съдебен адрес [населено място], бул. „6-ти септември” № 154, ет. 2 срещу Агенция за социално подпомагане, с адрес С., [улица], представлявана от изпълнителния директор И. И..

Предявен е иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 8437.80 лв., представляващи десет брутни работни заплати за периода от 12.01.2009г. до 12.11.2009г., през който държавният служител не е бил на държавна служба, поради прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР - 23/07.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, отменена с влязло в сила съдебно решение № 45/ 10.07.2009г. по адм. дело № 719/2009г. на АССГ, Първо отделение, 17 – ти състав, потвърдено с решение № 13446/10.11.2010г. по адм. дело № 1093/2010г. на Върховния административен съд, V отделение. Предявен е иск за заплащане на мораторна лихва, на основание чл. 86 от ЗЗД върху дължимата сума от 13.12.2010г., на която дата е подадена писмена молба от ищцата до Агенцията за социално подпомагане за заплащане на обезщетението до датата на окончателното плащане. Претендират се направените по делото разноски.

С разпореждане на съда от 01.03.2013г. исковата молба, ведно с приложенията е

изпратена на ответника по иска, но в срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил отговор. В хода на съдебното производство, упълномощеният процесуален представител оспорва иска като неоснователен и недоказан. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира разноски за съдебното производство, в случай, че искът бъде отхвърлен.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № ЧР – 23/07. 01. 2009г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане е прекратено служебното правоотношение на ищцата, на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл, поради получена най-ниска обща оценка на изпълнението на длъжността при атестиране – 5 „неприемливо изпълнение”, считано от 12.01.2009г. Заповедта е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила на 10.11.2010г. съдебно решение №45/10.07.2009г. на Административен съд София – град, Първо отделение, 17 състав по адм.дело № 719/2009г., потвърдено със съдебно решение №13446/10.11.2010г. на Върховния административен съд, пето отделение по адм.дело № 1093/2010г.

Със заповед № ЧР-1794/30.11.2010г. ищцата е възстановена на заеманата длъжност преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение, считано от 01.12.2010г. Определена е основна месечна заплата в размер на 686 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време в размер на 23% към основната месечна заплата или общо от 157.78 лева. Размерът на месечната брутна работна заплата, определен по реда на чл.32, ал. 1 от ЗДСл като сума от основната заплата и допълнителните възнаграждения е 843, 78 лева.

Между страните не се спори, че размерът на брутна месечна заплата на ищцата към момента на признаване на уволнението за незаконно съвпада по размер с брутна заплата, определена със Заповед № ЧР-1 794 от 30.11.2010г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

По делото са приети като писмени доказателства молба от К. К. М. от 13.12.2010г. до изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която е предявено искане за доброволно заплащане на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предмет на настоящето съдебно производство. На така подадената молба е получен отказ, с мотиви, че размерът на обезщетението е спорен.

Представени са разпореждания на ръководителя на осигуряването за безработица при Районно управление „Социално осигуряване” [населено място], от които е видно, че ищцата е получавала обезщетение за безработица за периода от 12.01.2009г. до 11.12.2009г., тоест за този период не е полагала труд по трудов договор или служебно правоотношение. Обстоятелството, че е останала без работа през процесния период се установява и от приложените заверени копия на служебна книжка № 413 от 26.06.2003. и трудова книжка №45, серия И, № 226841, представени за констатация на идентичност на съдържанието в оригинал в съдебно заседание на 17.04.2013г. В трудовата книжка и в служебната книжка няма вписани трудов договор или служебно правоотношение за периода от 12.01.2009г. до 12.11.2009г., за който се претендира заплащане на обезщетение. Това се потвърждава и от писмо от ТД на НАП – П., с вх. № 9952/08.04.2013г. на АССГ, от което е видно, че за периода от 07.01.2009г. до 31.12.2009г. няма подадено уведомление по чл.62, ал. 5 от КТ за регистрация на трудов договор на К. К. М..

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни

изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенцията за социално подпомагане, която е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за основателен. Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай безспорно е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед № ЧР-23 от 07.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение. За процесния период от десет месеца ищцата е останала без работа, в резултат на незаконното уволнение. За този период следва да ѝ бъде заплатено обезщетение в размер на 10 brutни работни заплати (основно възнаграждение заедно с допълнителни възнаграждения) или от по 843.78 лева месечно, за 10 месеца в общ размер на 8437.80 лева. Размерът на обезщетението е определен към момента на признаване на уволнението за незаконно. Относно приложимата правна норма, настоящият съдебен състав счита, че това е текстът на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в редакцията преди изменението му от 01.07.2012г. Размерът на вземането следва да се определи по действащата правна норма към момента, към който то става изискуемо. В случая това е момента, в който уволнението е отменено като незаконосъобразно. Вземането е изискуемо от 10.11.2010г., когато е постановено съдебно решение № 13446/10.11.2010г. по адм.дело №1093/2010г. на ВАС, пето отделение, с което е оставено в сила съдебно решение № 45 от 10.07.2009г. по адм. дело № 719/2009г. на АССГ, Първо отделение, 17 – ти състав. Следователно е приложима редакцията на текста на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл към 10.11.2010г., преди изменението от 01.07.2012г.

Основателен е и иска за присъждане на лихва за забава. Правото на лихва върху претендираното обезщетение е акцесорно и при уважаване на основния иск се дължат и съответните лихви върху уважената претенция. Относно началният момент на дължимост на лихвата следва да бъде взето предвид Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк.гр.д.№3/2004г., ОСГК. Съгласно т. 4 от цитираното тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва. В случая административният акт е отменен с влязло в сила на 10.11.2010г. съдебно решение, а ищцата претендира лихва, считано от датата на поканата за изплащане на обезщетението – 13.12.2010г., т. е. от по-късна дата. Съдът, като съобрази

Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк.гр.д.№3/2004г., ОСГК счита, че лихвата следва да бъде присъдена от 13.12.2010г. до окончателното плащане. Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноси, в полза на ищцата следва да бъде присъдена сумата от 1000 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с оглед на фактическата и правна сложност по делото. Размерът е под минималния трикратен размер по § 2 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и няма основания за присъждане на по-ниска сума от действително заплатената. Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане, с адрес С., [улица], представлявана от изпълнителния директор И. И. да заплати на К. К. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ап. 1 обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 8437.80 лв. (осем хиляди четиристотин тридесет и седем лева и осемдесет стотинки), ведно със законната лихва върху тази сума от 13.12.2010г. до окончателното плащане, както и разноските по водене на делото в размер от 1000 лв. (хиляда) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: